

Nerozměnit život na drobné

ZASTUPOVÁN OSA
OD 1970, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
185 HUDEBNÍCH DĚL

Rozhovor s Milanem Drobným k jeho půlkulatým narozeninám

TEXT: MILOŠ SKALKA

Slavíš pětasedmdesáté narozeniny. Co bylo pro start tvé pěvecké kariéry v šedesátých letech rozhodující a nejdůležitější?

Hned několik věcí. Tou první bylo zřejmě to, že mě vyhodili z prvního ročníku gymnasia kvůli roztržce se spolužákem, jehož otec byl vysoký soudruh. Ale spolužačky mě upozornily na inzerát, ve kterém stálo, že státní konzervatoř přijme pro začínající obor hudební komedie a operety ještě několik posluchačů. Dívky mě měly rády, neboť jsem byl takový třídní kašpar, a staraly se o mě. Podmínkami pro přijetí byly schopnost jevištního pohybu, zdravý pěvecký hlas a zjev. Protože jsem si s přihláškou nevěděl rady, poslal jsem pouze fotku. Na přijímačky jsem se dostal bez trémy, protože jsem neznal žádnou árii ani monolog, ba ani notu. Vedle hereckých veličin, jako byli pánové Pešek a Růžek, operní pěvci Haken, Šrubař, Slávka Procházková a další, byl také Oldřich Nový, vedoucí oddělení. Když mě požádali, abych zazpíval, a já neměl žádné noty pro klavírní doprovod nějaké árie nebo aspoň umělé písně, spustil jsem popový šlágr, který jsem znal z rádia – a porota skoro omdlela. Pan Nový zatleskal a při zkoušce z herectví, kdy jsem opět neuměl žádný monolog, tenhle mistr noblesy navrhl, abych se předvedl v etudě u krejčího. To se líbilo, a ke konci se dokonce usmívala celá porota. Oldřich Nový prohlásil, že noty i text se dají naučit, ale správnou drzost, komiku a příjemný hlas nemá každý. Pan profesor se pak stal mým třídním. A nastoupil jsem do ročníku, ve kterém se mnou byli třeba Petr Hapka a Jarmila Gerlová.

Co za muziku jsi v té době poslouchal?

Z domácí scény hlavně Kučerovce. Když jsem se pak dostal k zahraničním deskám, poznal jsem plejádu zpěváků a skupin – od Armstronga, Elvise, Stounů, Beatles přes Everly Brothers, Ellu Fitzgerald, Joes Cockera až třeba k soulové dvojici Sam and Dave, prostě nejrůznější hudební žánry. Dychtivě jsem poslouchal také big bandy. Glenna Millera, Stana Kentona, Bennyho Goodmana, Woodyho Hermana a spoustu dalších. Prostě všechno, co jsme s tehdejším spolužákem z opery Karlem Gottem sehnali. Karel měl také rozhodující vliv na to, že mě spolu s ním vzali do Semaforu. A měl současně velkou zásluhu na utváření základů mého hudebního vkusu.

Bez které písničky, respektive písniček se tvůj pódiový repertoár prostě neobejde?

Mám spoustu nových písní, o kterých ale bohužel většina lidí neví. Na koncertech je sice zpívám, ale samozřejmě jsou skladby, které si lidé i pořadatelé žádají a bez kterých by koncert snad ani nemohl být. Namátkou Píseň pro kočku a Kytka se smály Jiřího Šlitra a Jiřího Suchého, kterým budu do smrti vděčný za nastartování mé kariéry a za první hity. Dále píseň Karla Svobody a Jiřího Štáidla Pláču, pláču sůl, americká countryovka Ztrácím svou lásku s textem Jiřího Grossmanna, moje skladba s Grossmannovým textem Bambule bijou bác nebo píseň Šálek šípkového čaje, kterou jsem původně napsal v roce 1973 s nedávno zesnulým textařem Vladimírem Poštulkou pro Aleše Ulma a autorskou soutěž Bratislavská lyra,

stejně jako skladby s texty Zdeňka Borovce. K tomu samozřejmě nějaké klasické rokenroly, bluesovky nebo evergreen Blueberry Hill.

Kdy jsi vlastně začal písně sám skládat? A to nejen pro sebe, ale i pro jiné interprety... Co je pro tebe jako autora nejpodstatnější, na co kladeš hlavní důraz?

První melodii jsem složil v roce 1967 a nazpíval ji s textem Zdeňka Borovce za doprovodu Orchestru Karla Vlacha. Jmenovala se Pámbu ví. Tak je to napsáno na desce. Samozřejmě že to původně bylo Pán Bůh ví. Ale schvalovací komise rozhodla, že se to tak jmenovat nemůže. Někdo chytrý pak navrhl, abychom název napsali tak, jak to zpívám. Další písně jsem začal psát postupně, některé i s texty. Občas přišel také nápad, který nebyl pochopen, jako třeba skladba, kterou jsem napsal s Františkem Ringo Čechem. Šlo o recesistickou píseň Mlékaři, dole, platím já, za kterou jsme tehdy dostali Černou vránu pro nejhorší píseň roku. Ale mám dobrý pocit z toho, že jsem vymyslel a napsal Novopražské písničky, aby se pořád nezpívaly ty notoricky známé. S Orchestrem Felixe Slováčka je nazpívali Karel Gott, Waldemar Matuška, Hana Zagorová, Eva Pilarová, Karel Hála, Karel Štědrý a Karel Peterka, k tomu zpívající herci Pavel Zedníček, Jana Švandová nebo Jiří Krampol. Ale víc se s tím nestalo, žádné rádio, žádná televize, prostě nic. Což je stejná škoda, jako když natočím nové cédéčko, a v rozhlase mě s tím skoro všude vymetou. S komentářem, že se mnou budou hrát jenom staré věci, na nové že mají mladé. A to jsem absolvoval návštěvu snad všech rádií v republice. Štve mě to hlavně proto, že když mě někdo potká a zeptá se, proč v rádiu pořád dokola zpívám staré písničky a žádné nové, už ani nemám sílu to vysvětlovat. Přitom mám co nabídnout, natočil jsem album s Pavlem Krejčou, k sedmdesátinám jsem nazpíval album s Eduardem Parmou. Ale že by z toho nějaké rádio něco zahrálo, to ani omylem.

Milan Drobný s trofejí Mistr zábavního umění, kterou získal za Počin roku 2016 (CD Milan Drobný V opeře), foto: archiv Milana Drobného

Byly pro tebe svého času důležité druhy prestižní soutěžní autorské festivaly jako Bratislavská lyra a Děčínská kotva?

Festivaly jsou důležité vždycky a obě jmenované soutěže jsem měl rád. Nejen proto, že jsem tam dostal pár cen, ale především proto, že se tam potkávali muzikanti, skladatelé, textaři, zpěváci... Co tam vzniklo za přátelství na celý život! A na jejich základě potom vznikly písně autorů, kteří by se jinak ani dohromady nikdy nedali.

Kdy jsi v sobě objevil talent pro psaní knížek? Navíc nápaditě pracujících s humornou nadsázkou? A kolik knížek jsi vlastně napsal?

K psaní knížek mě kdysi postrčila Eva Pilarová, se kterou jsem svého času vystupoval a jezdil na zájezdy. V autě mi stále říká, jak jsou moje příhody legrační, jak se jim směje a že bych je měl sepsat. Moje první knížka vznikla těsně po revoluci a jmenovala se Hvězdy kolem mě. Právě jsem odevzdal do nakladatelství svou už jedenáctou knížku, nazvanou Všude, kde jsem byl, jsem byl rád. On ty příběhy ale píše život, stačí jenom umět naslouchat. Hodně jsem se naučil fabulovat od Vladimíra Menšíka a Miroslava Horníčka. Byl jsem u mnohých příběhů, které nebyly zrovna k popukání, ale když jsem je pak slyšel v jejich podání, lidé se váleli smíchy. Ale píšu také scénáře a napsal

→

Milan Drobny a jeho skupina Nadrobno, foto: archiv Milana Drobneho

jsem kuchařku nazvanou Málo z kapsy, hodně do žaludku. Třeba to mé psaní má nějaký význam, protože mě před pěti roky přijali do Obce spisovatelů.

Na Pražské konzervatoři jsi nejprve studoval obor herectví a hudební komedie, poté operní zpěv. Jak jsi potom – a zda vůbec – studia operního zpěvu na své hudební dráze zúročil?

Z oboru hudební komedie a operety jsem ve druhém ročníku přestoupil na operu, a to proto, že tam bylo více hodin zpěvu. S Oldřichem Novým byla sice sranda, ale já chtěl zpívat a posadit si hlas. Za mým přestupem tak trochu stál Karel Gott, který už operu studoval od prvního ročníku. My jsme se dobře znali, zpívali jsme spolu už v kavárně Vltava a vášnivě jsme poslouchali gramofonové desky. Vozil nám je jeden pilot ČSA a platili jsme mu tím, co jsme si v kavárně vyzpívali. Karel ani já jsme operu zpívat nechtěli, jenom jsme si potřebovali posadit hlas, abychom věděli, jak

s ním dále nakládat, abychom o něj nepřišli. Ale do světa opery jsme se raději nepouštěli, i když Karel o dost později nazpíval cédéčko s Mistrem Josefem Sukem a já se pustil do experimentu v roce 2017. Tehdy jsem chtěl zúročit své zkušenosti z vánočních koncertů s Orchestrem Václava Hybše. Kromě svého běžného repertoáru jsem totiž dostal od Václava Hybše árii operetní i operní – a u publika se to setkalo s úspěchem. Proto jsem s Eduardem Parmou začal chystat něco pro mě do té doby nepředstavitelného. Nechal jsem si transponovat několik slavných tenorových árií pro můj basbaryton. Na albu jsou navíc i operetní árie, stejně jako dvě originální árie pro mou hlasovou polohu, z Dona Giovanniho a duet z Prodané nevěsty. Nakonec jsem od uměleckého sdružení ARTES a od Intergramu dostal za tohle album cenu Mistr zábavního umění v kategorii Počin roku.

Jak vypadá tvoje současnost? V pětasedmdesáti letech

bilancuješ, nebo je podle tebe na bilancování ještě dost času?

Rozhodně ještě nebilancuju. Mám rád publikum i svou práci, proto nadále koncertuju se svou skupinou Nadrobno, ale rovněž s jinými kapelami, převážně s big bandy. Mám také komorní recitál jenom s kytarou. S Eduardem Parmou jako aranžérem i autorem dvou písní jsme právě dokončili mé převážně autorské album *Moje zem*, které jsem věnoval oslavám vzniku našeho samostatného státu.

Od 1. září mám na rádiu Sever každou neděli od jedenácti do dvanácti dopoledne autorský pořad nazvaný *Retro* s Milanem Drobny. Pořad si připravuju, vybírám hudbu a ve studiu ho namlouvám, což mě velice baví. Jinak se snažím sportovat a cestovat, ale to by zabralo na samostatné povídání. Věřím, že jsem svůj život nerozměnil na drobné. A budu rád, když mi zdraví dovolí, abych se mohl nadále potkávat jenom s dobrými lidmi a mohl jim svými písničkami přinášet radost. ☒